

H O S F A N J U N K A R N S

Den som under den ljusa årstiden tar sig en promenad uppför gamla Ljungstorpssvägen kan knappast motstå lusten att kika in bakom den höga välklippta granhäcken vid Flinkebacken i Bäckedalen. Det är en sällsynt blomsterprakt som möter ögat. Från vår till höst en kaskad av färger uppför hela sluttningen. Mittgången är välansat gräs, inget grus finns på tomten. Till höger slingrar bäcken, som utvidgats till två dammar, en nere intill häcken och en uppe i backen. Till höger ser vi fruktträd, bärbuskar och en välförsedd köksträdgård.

Mestadels ser vi en eller två av "Fanjunkarns töser" i flitigt arbete med rensning, räfsning eller gräsklippning. De vinkar glatt. Har vi tur sitter de på förstukvisten och njuter av eftermiddags-solen eller en kopp kaffe. Kanske vi kan få oss en pratstund? Huset är en drygt hundraårig timmerstuga. Namnet Flinkebacken kommer från en tidigare ägare vid namn Flink. Annars passar namnet väl in på de nuvarande ägarna. Fanjunkarns töser, Ingrid och Margareta Carlsson har hunnit upp i pensionsåldern. Det är ett styvt arbete att bevara denna trädgård som anlades av fadern.

Det var 1941 som fanjunkare Axel Carlsson med familj flyttade in här, får vi höra. Familjen hade haft ett jordbruk i Järpås, men under krigsåren blev Axel Carlsson inkallad till P4 i Skövde. Man behövde bo närmare till. Carlsson köpte stället av syskonparet Ludvig och Augusta Roth, som då flyttade till Ljungstorp. Till stället hör 2,5 hektar åker. "Vi hade tre kor, får, höns och en hushållsgris som ofta kallades Sven", berättar Margareta. "Då mor dog 1951 gjorde vi oss av med korna. Fåren och hönsen behöll vi längre."

"Då vi kom hit", fortsätter Margareta, "var mer än hälften av vår nuvarande trädgård en kohage som bestod av sank mark och stora stenar. Runt hagen var ett staket med en grind mot vägen och en upp emot stugan. Tre stora knotiga sötbärsträd stod intill stigen. Rudbeckian var den enda perenna växten i trädgården.

Här började vi alla hjälpas åt med spett och hacka. Och så hade vi tur. Våra två grannar hade året innan byggt om sina hus och schaktat bort massor av jord som låg på andra sidan vägen, där brevlådorna nu står. Far fick låna Grälle och en vagn av Arvid Pettersson på Hålltorp. Vi lastade och körde bort jordhögarna till den nu stenfria "beteslagen". Det var minst hundra lass. Grannarna Strid och Roth var glada att bli av med jorden. (Det var en annan Roth än den som ägt Flinkebacken.) Samtidigt grävdes dammarna. Rabatterna anlades och granhäcken planterades, likaså fruktträd och bärbuskar. En del växter hade vi med från vårt förra hem, många är inköpta från Holland, andra har vi bytt oss till av vänner.

Förutom alla de blommande buskarna såsom doftschersmin, vit och lila syrén, caprifol, forsytia, höstsyrén, rododendron, rosenspirea, plymspirea, guldris, ölandstok, korallkornell och silverbuske nämner Margareta ett 60-tal blomsterarter som frodas i trädgården. Vi har ingen särskild älsklingsblomma, den första snödroppen och den sista pensén är lika kära, alla är våra vänner, tillägger hon. I dammen har tidigare funnits röd näckros, nu är endast den vita kvar. En ovanlig växt, som man inte träffar på så ofta i någon täppa är gulltrev. Det är en ca 30 cm hög växt med klart lysande gula blommor i toppen. Det rödbruna bladverket är vackert långt in på hösten. Myskmalvan hör till de äldsta kända medicinalväxterna, använd sedan forntiden. När Mose förde judarna ut ur Egypten lät han de febersjuka dricka kallt te av malvablåd.

Visst blir man nyfiken på den gamle militären som av sin skönhetslängtan drevs till att förvandla en stenig och sumpig hage till en blommande lustgård. Döttrarna minns sin far, klädd i vit tyghatt och med hacka i hand hålla ogräset borta. Nyårsafton 1986 skulle han ha fyllt 100 år. Och visst är det en kulturgärning som systrarna i Flinkebacken utfört, då de pietetsfullt vårdat och utvecklat hans verk.

Gunhild Robach

Fanjunkarns töser på sin veranda